

Thưa Anh Công,

Bảng Kê 26-6-90

Trước hết tôi xin tự giới thiệu là Hammett E. Bell (tức là Bill Bell), đang làm việc trong văn phòng liên lạc của trung tâm Hoa Kỳ giải quyết thường vong (J.C.R.C.) trong Đại sứ quán Hoa Kỳ Băng Kê, Thái Lan. Gần đây chúng tôi đã nhận thư của anh gửi cho anh James Rowe. Bởi vì thư anh được gửi đi trước đây hơn một năm, cho nên chắc anh cũng biết là anh James Rowe đã tử nạn tại nước Philippin hồi tháng 4 năm 1989. Cái chết của ông làm chúng tôi rất buồn, bởi vì anh ta chẳng những đã mất lâu năm đời sống cố gắng giúp đỡ nhân dân Việt Nam mà còn phải hy sinh trong lúc đang cố gắng giúp đỡ cho nhân dân Philippin phát triển nhà nước, để có đời sống tự do, độc lập.

Riêng tôi đã qua tham gia vào chiến tranh Việt Nam từ lúc còn trẻ tuổi đến ngày cuối cùng, tức là 30 tháng 4 năm 1975. Trong thời gian này tôi chia ba giờ có dịp xuống làm việc tại Kiên Giang, cho nên chưa có cơ hội gặp anh. Bắt đầu từ tháng 3 năm 1973 tôi được chuyển qua ban liên hợp quân sự 4 bên, phụ trách về việc nghiên cứu mặt tích trong chiến tranh. Kể từ tháng 3 năm 1988 chúng tôi đã đi thăm khắp tỉnh của Việt Nam trong những nỗ lực hòa hợp. Tuy nhiên, cho đến nay chúng tôi trong đội Việt Mỹ tìm kiếm hòa hợp chưa có cơ hội làm việc tại Kiên Giang. Chúng tôi hy vọng rằng, một ngày nào đó sẽ có dịp xuống thăm anh và được phép làm việc tại tỉnh xinh đẹp của anh.

Bởi vì chức vụ của anh trước đây, có thể có khả năng anh còn nhớ một số mối mà trước đây người Mỹ trước chọn. Nếu anh có tin tức gì về người Mỹ mặt tích hoặc nếu anh có bạn bè có thể biết, chúng tôi xin nhờ anh liên hệ với cơ quan tìm kiếm nghiên cứu mặt tích của Việt Nam. Cơ quan này bao gồm các bộ (cơ như là liên bộ) của chính phủ CHXHCN Việt Nam, và nằm trong vụ Bắc Mỹ, Bộ Ngoại Giao tại Hà Nội. Tôi xin giới thiệu với anh là ông Ngô Hoàng, hiện nay đang làm đời trưởng đời tìm kiếm phía Việt Nam. Ông Hoàng có lâu năm kinh nghiệm trong vấn đề này và lại là một cán bộ của Việt Nam được phía Mỹ rất tôn trọng. Anh có thể liên lạc với Ông Hoàng bất cứ lúc nào và tôi bảo đảm với anh, ông sẽ tiếp xúc với anh một cách tử tế, đàng hoàng.

Chắc anh cũng đồng ý là bản phần của cuộc chiến binh như chúng ta là làm cách nào để làm lành những vết thương của cuộc chiến rất khó khăn vừa qua. Qua những nỗ lực của những cựu cán bộ như anh chúng tôi có thể hy vọng sẽ có tiến bộ trong những cuộc công tác hòa hợp để giải quyết rõ phần những binh sĩ anh em của ta đã hy sinh trước đây. Chúng tôi người Mỹ rất có cảm tình, lòng thương đối với người Việt Nam, mặc dù họ là người của miền nào hoặc có tư tưởng chính trị như thế nào, vẫn thương thật.

Đối với người Mỹ chúng tôi, chúng tôi thấy thời gian trước ngày mừng 1 tháng 5 năm 1975 là một cơn bão dữ dội và chúng tôi bị lôi cuốn vào một cách bất đắc dĩ. Song, qua ngày mừng 1 tháng 5 năm 1975 tôi đã trở lại năng, tầm nhìn quá xa, mình có thể thấy rõ ràng và hy vọng các anh cũng thế. Đối với những người cựu chiến binh như tôi, chúng tôi mong rằng các anh sẽ chú ý đến một điều mà chúng tôi thấy là hết sức quan trọng. Là các binh sĩ Mỹ (60,000 người) đã không chết trong lúc đang bảo vệ những đồn điền trà, cà phê, hoặc cao su của họ, mà thật ra họ đã hy sinh cho người Việt. Theo tôi hiểu là trong lâu năm lịch sử của Việt Nam chỉ có binh sĩ Mỹ đã hy sinh cho người Việt. Tôi thừa nhận các nước khác cũng có binh sĩ hy sinh, cũng tiêu tốn ngân sách nhà nước họ, nhưng thật ra họ đã có động cơ khác, chỉ không phải họ đã chết vì người Việt. Quan điểm của tôi là nếu người Mỹ bằng lòng hy sinh cho người Việt thì thế nào họ phải bằng lòng phụ giúp người Việt xây dựng lại đất nước của họ và một điều phải hiển nhiên là người Mỹ không thế nào có ý đồ về Việt Nam.

Cuối thư tôi xin chúc anh và gia đình sức khỏe, hạnh phúc. Tôi hy vọng rằng trong tương lai sẽ có dịp gặp và nói chuyện thân mật, nhau, với anh. Tôi xin cảm ơn anh đã hỏi thăm anh James Rowe và các bạn khác.

Thân ái
Samuel E. Bell